

Thomasson, Alexander
Om sorgesång...

IV b-1
Kassel
Småtryck

En sorgesång

med anledning af Handelsman G. A. Hagrells i Åbo dödliga framfalle. Stadd på en resa från Åbo till Gontskär med en liten slup, omkom han den 10 Juli 1882. Stället är obekant, hwar denna wädeliga händelse inträffade, ty af färden har man ej sett andra spår än twänne årar som flöto i land.

Författad och till tryck bekostad af
Alexander Thomasson.

Preis: 20 penni.

En morgon när det dagas
 En man då redo står,
 Tar affsed af de fina
 Och ned till stranden går.
 Med makan wid sin sida,
 Så troget följs de åt,
 Han har ej tid att bida,
 Men hastar till sin båt.

Han räckte henne handen,
 Färmål min kära wän,
 Jag måste från dig resa
 Men kommer snart igen.
 Jag nu till Houtskär reser,
 Men dig jag lemnar qwar,
 Jag will ej längre dröja
 In blott en några dar.

Med ömma blickar skådar
 Hans maka uppå strand,
 Hur lilla slupen ilar
 Med wännen ifrån land,
 Men kunde ej förmoda
 Att de på denna strand,
 För sista gången räckte
 Swarann sin warma hand.

Wi kunna icke ana
 Hvad dagen med sig bär
 In att morgonsolen
 Hon synes klar och skär,
 Kanste när hon sig sänker,
 Vårt öga blunda får,
 Och wänner kring vårt läger
 Med heta tårar stå.

Sur mången under loppet
 Wid morgonrodnans rand,
 Har gladt sig uti hoppet
 Att se sitt fadersland,
 Men för än solen hunnit
 Att nå sin middagshöjd,
 Så hafwa och förjunnit
 För mången denna fröjd.

Så skedde denna färden
 Swarom jag tekna will,
 Han wandra snart från werlden,
 Och syntes mer ej till,
 Ty wägen uti hafwet
 Utffiljer mången wän,
 Så kan of öfwen hända
 Wi arma wandringemän.

Ty resan ifrån Åbo
 Till Houtskär hwar beständ,
 Men afbröts uppå wägen
 Af stormens grymma hämnd,
 Att man ej mer fick skåda,
 Ej höra något bud,
 In blott de ärar båda,
 Ad hjälp of Herre Gud!

Ja stormen mer tilltager,
 Och wägor grymma gå,
 Att man på ängen fager,
 Med bafwan nästan står.

Då kämpar slupen lilla,
På stormens wreda haf,
Till des den sjönk så stilla,
Och sakta gick i qwas.

Äck hwilken bitter smärta
Wår wän då måst utstå,
Äck hwilket stygn hans hjerta,
Wid denna syn fick då.
När ingen hjelp han finner
Af denna arma jord,
Han hastigt sig besinnar
Och flyr till Herrans ord.

Det ordet som försäkrar
Och alltid trofast är,
Det gaf och säkert styrta
Ät wännen wår så kär.
Han säkert knäpte händer
Och gaf sig i Guds hand,
Och trägna suckar sänder,
Upp till det fälla land.

Han äfwen och förlitar
De kära i Guds hand,
De band som döden sliter
Hopläntas i det land,
Der inga forger råder
Och ingen skilnad är,
Ej wansklighet widlåder,
Ty Gud han råder der.

I sorg beklända hjertan
Som sucka utan tröst,
Äck stilla eder smärta
Och lyhna till den röst,
Som Herren och förkunnar
Uti sitt dyra ord,
När ingen tröst och unnas
Här uppå denna jord.

Wi ha en skatt på jorden,
Den kär och dyrbar är,
Som guld och ädla stenar
Ej kan uppwäga här,
Som tröstar oss i sorgen,
Och lärer oss hwar dag,
Ätt wi må kunna känna:
Guds faders hjertelag.

Äck må wi pröfwa tiden,
Här lefwa så förnöjd.
Snart blifwer den framskriden,
Då wäntar wi den fröjd
Som werlden ej kan gifwa
Med allt sitt gods och guld.
Nej werlden må förlitnas
Wid idel grus och mull.

En sorg har nu inträffat,
Som mångens hjerta rör,
Ätt jag ej utan smärta
Nu här min penna för.
En wän i böljan hwilar,
Der finner han sin graf,
Som neblagt wandringsstafwen,
På stormens wreda haf.

Wist wille hären resa,
Sig på wårt hufwud upp,
Och warma blodet kallna
Uti wår swaga kropp,
Ja hjertat häftigt klappa,
Och tanken sanslös gå,
När wi ej rätt betrakta,
Blott faran tänka på.

Men när som wi betänka
Hwad detta lifwet är,
Och hwad för lön Gud skänker
Ät den som trofast är.

Han pröfvar oss i tiden,
 Vår korta lifsvsminut,
 Och när den är förliden,
 En fröjd som ej tar slut.

Du efterblifne maka,
 I dina unga år,
 Din dyra vän du saknar,
 Och ej omfamna får,
 Han är skild från din sida,
 Ej får du honom se,
 Nej aldrig här i tiden
 Kan dig den glädjen se.

Ditt önna hjerter swäller,
 Och swider i ditt bröst,
 Du bittra tårar fäller,
 Och ber till Gud om tröst,
 Han dig och ej förskjuter,
 När du till honom flyr,
 Han sorg i fröjd förbyter,
 Som allt i werlden styr.

Du önskar att strö blommor
 Och tårar på hans graf,
 Men kunna icke känna
 Och weta stället af.
 Swar kalla benen hwila,
 Det är dock lika godt,
 Blott själen hem fått ila
 Och himlaglädjen nått.

Du ålderstigne moder,
 Din son du hade kär,
 Men aldrig här i werlden
 Du finner honom mer.
 Men må wi det betänka,
 Att lifwet är ett lån,
 Snart klämtar dödsminuten
 Och wi ska härifrån.

Föräldrar, slägt och wänner,
 En vän ni saknen här,
 Swars goda namn och rykte
 Ni uti minne bär,
 Ni fälla strida tårar,
 I denna jemmerdal,
 Som edra hjertan sårar,
 Och många sorgsna dar.

So wet hwad kan infalla
 In innan ärets slut,
 Wi kunna ligga falla
 Och bäras döda ut,
 Eller grafwen finna
 I böljans djupa fann,
 O Fader! se din wilja,
 Blott himlen blir vår hann.

Sof sött i böljans sköte
 Du djupt begråtne vän,
 Din själ har nått sitt möte
 Hos Gud i himmelen,
 Der inga stormar låter,
 Och ingen bölja rörs,
 Ej något öga gråter
 Ej heller klagan hörs.

Men wi som här i werlden
 In wandra af och an,
 Till warning uppå färden
 Allt detta lända kan.
 Hur snart kan icke nöden
 Här gästa hwar och en,
 Ack war beredd att döden,
 Ej gör oss något men.

Wi wandra här vår bana
 Med hwarje steg wi ta,
 Mot döden, och ej ana
 När lifwet ända har.

Än kallas vi på vägen,
 Och än i hemmets bo,
 Än uti ungdomshägen,
 Och än i älderns ro.

O, du allwise fader
 Som räknat våra dar,
 Du wet hur många sandkorn
 Är i vårt timglas qvar.
 Hjelp oss att wisligt wandra
 Den korta tid vi få
 Att werldens flärd och willor,
 Os ej förföra må.

Gud lär oss det betänka
 Här i dödlighetens land
 Att wi med lugn må sänka
 Vårt ankar i Guds hand,
 Och sedan hemma vara
 I himlens sköna sal,
 Och bland Guds helgons skara,
 Der glädjas utan tal.

Den särgesång nu slutas,
 Som jag här skrifwit har,
 Om Hagrell ifrån Åbo
 Som slutat sina dar.
 Han hwilar nu i böljan
 Till domedagens ljud,
 Då Guds basuner klinga
 Och wi träda inför Gud.

